

Isten akaratából befejeződött S. P. ny. lp. élete, akire gyermekei úgy néztek, hogy édesapátok volt, unokái, hogy nagyapátok volt, dédunokái, hogy dédapjuk volt. Minden közeli és távoli rokon, ismerős, végtisztesség tévő fejet hajtunk az örökké való Isten akaratára elött és el fogjuk kísérni utolsó útjára őt, aki 91 betöltött földi élet után a 92. derekán hajtott fejet a halál kaszája előtt. Bizony-bizony amikor még ifjú volt, boldogan és reménnyel teli készült arra az életre, amely immár lezárult. A lelki pásztori hivatást választotta magának és lett ezen a világon az Isten igéjének hordozója, továbbadója, eszköz az Úr kezében hogy végezze el a rábízottakat, hogy tegyen eleget a küldetésnek, a hivatásnak, és mindannak, ami ezzel jár, mert mások szolgálja lett és nem a maga ura maradt. Így telt el vele ez a XX. század, hiszen 1905-1996-ig majdnem az egészet végig élte. Amikor az egyik őszi napon meglátogattam, ott ült a diófa alatt és az írógépén írta az emlékeit, mert volt belőlük sok, s nem akarta, hogy feledésbe merüljenek. Nem szerette volna, hogyha túl megy majd a világ a dolgain, ezek elveszenek. Úgy nevelkedett, hogy mindaz, ami a szeme elé került, a szívében is legyen, hogy az ifjúság idején felvett tudomány csak szaporodjon, és mindhaláláig kitarson, elégséges legyen a földi élet küzdelmei között, mert elkötelezettje volt Istennek. Senkinek sem könnyű az ígét hirdetni, nehogy valaki azt gondolja, aki kívülálló, vagy hallgatója annak, hogy könnyű, mert vannak örömteli és gyászos alkalmak, mint ez a mostani is. Bizony nemcsak nektek nehéz, az ige hirdetőjének is, hogy a koporsó és a halál közellétében érezetek meg valamit abból, amit Isten az ő szent igéjében fel akart gyűjtani a ti szemetek előtt, hogy a mulandó világból elmenő emberi élet otthonra talál a Jézus Krisztusnál. És a földi hajlékot felcseréljük az örökkévalóra. S. P.: testvérünk küzdött, harcolt, ha kellett tusakodott, szüntelenül megemlékezett az ő teremtőjéről, míg egyszer csak az ő élete azt a fordulatot nem vette, míg alászáll. És egyre lejjebb, közelebb jutott ahhoz a ponthoz, ahol eljön az embernek a vég. Vagyis a nem szeretem napokhoz, amikor nehezzé válik a test, amikor akadályozva van a mozgás, amikor elakad a gondolat, amikor a család szétrepült és magára marad az ember, amikor a sok kedves arc helyett csak az emlékek tolnak elő. De akivel Isten vele volt, azzal vele is marad e nyomorúságos idők alatt is, mert Isten számon tartja minden gyermekét és gondja van rájuk, mint ahogy nektek is gondotok volt rá, amikor be-beszaladtatok hozzá, amikor megpróbáltatok megvidámítani az ő elesett élete idejének napjait. De ha még csak itt állnánk meg, nagyon, keveset tudnánk arról, amit a Szentírás nemcsak azért hirdet, hogy nekünk vigasztalás legyen, hanem boldogság is, mert amikor Jézus Krisztus azt mondja: én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él, akkor ezt nekünk éppen a koporsó mellett kell elfogadni, mert itt látunk túl a földi élet terén, itt kapaszkodhatunk bele legjobban, leghamarabb az örökkévalóba, amikor le kell néznünk a sír mélyébe, megláthatjuk benne az örökkévalóság kezdetét, azt hogy J. Kr. maga a feltámadás és az élet. Ennek a J. Kr-nak volt ő a tanúbizonysága és vagyunk mi is mindannyian, akik hiszünk a mi Urunkban. Ezért ha a szomorúság idejei eljönnek is, akkor is vigasztalást nyerhetünk nála és reménységet gyűjt a mi lelkünkben, hogy ne legyünk abban a sötét kétségbeeső éjszakában, amelybe oly sokan beleestek és nem találnak kiutat onnan, mert nem hisznek J. Kr-ban. Amikor Jézus azt mondta, hogy én vagyok a feltámadás és az élet, ő olyan ragyogó világosságot gyűjtött fel ezen a világon, amelyik azóta is ragyog. Legalább úgy, ha nem jobban, mint a Bethlehemi csillag. Hiszen karácsony itt van karnyújtásnyira tőlünk. Örülünk kellene, reménységgel kellene készülnünk az ünnepre, a J. Kr-sal való találkozásra. Ezt most a ti életetekben besötétíti a halál közelléte, de ne esetek kétségbe, elnyerte a maga méltó jutalmát. Megfáradt teste az Úrhoz tért és mi hiszünk abban, hogy amikor leteszi az ember a földi életét, akkor Kr-ban felveheti azt, és örök élete lehet az Úrban. Hiszen azt mondja, aki hisz én bennem, ha meghal is él. Igen sokan még mindig abban a tévhitben vannak a világon élő emberek között, akik azt hiszik, hogy a halál az utolsó állomás, és ha valaki lehunyta a szemét, nincs többé. Tisztán és világosan mondja az írás, hogy aki hisz a J. Kr-ban még ha meghal is él. Pedig minden arra utal, hogy halott. Igen ám, csak mi nem látunk túl a világ terein, a látóhatár bevégezi a mi tekintetünket. Hogy látnánk túl a halálon, és hogy látnánk túl a sírok mélyén. Éppen ezért szólított meg, tanított és tanít mindig bennünket az Ige, hogy nyíljk meg a mi lelki szemünk és lássunk túl azon, amin az emberi tekintet már nem mehet túl, de a léleké igen. Hogy J. Kr. annak is ura, aki meghalt itt ezen a földön testében és általviszi az ő örök dicsőségébe. Remélem és hiszem, hogy ti gyászoló testvéreim mindannyian el tudjátok fogadni ezt a boldogító igazságot, hiszen édesapátok, nagyapátok, sokszor hirdette előtettek is, és kapaszkodhattok bele most, amikor utoljára van kihűlt teste előtettek, hogy elengedünk, mert mást nem tehetünk, de Isten a J. Kr-ban által visz az ő örök dicsőségébe. És minden szereteteitekkel és szereteteinkkel együtt várni fognak reánk, hogy amikor a mi életünk ideje lejár, akkor mi is ott lehessünk és találkozhassunk velük.

Búcsúzzatok tőle, akinek az élete Boldogkőújfaluban kezdődött 1905. május 20-án egy szép tavaszi napon és ért véget 1996. december 13-án. Iskoláinak és a teológiájának elvégzése után különböző helyeken szolgált, a Kolozsvári egyetemen hittanári diplomát szerzett. 1942-ben egy fél évi frontszolgálatot is vállalnia kellett. Vallásképesítésével lett Sajószentpéteren hittanár a ref. egyháznál, és tanította az ifjúság generációit hosszú éveken keresztül 1951-ig. Akkor választották meg az alacskai ref. egyház lelkipásztorának és végezte azt 1975-ig, amikor nyugdíjba ment. 1930-ban nősült, Isten megáldotta az életüket veletek, gyermekei., majd rajtatok keresztül az unokákkal és a dédunokákkal. De 9 évvel ezelőtt elvesztette hitvestársát, ti az édesanyát és attól kezdve magányos élete csak titeket várt, rátok nézett, bennetek bízott, hogy segítetek, ha valami nehézség lesz, hogy ott lesztek, ha baj jön, és mindez meg is adták neki. Az utolsó időknek a nyomorúsága, a betegségnek a súlyossága hozta el azt az órát, amellyel lezárult a szeme és távozott a minden élők útján. Ezért köszönjétek el gyermekei: Ibolya, Tibor és Gyula, veletek együtt vejei és menyei, unokái hatan, az unokavők és az unokamenyekkel együtt a dédunokák mind a heten, sógorai, sógornői, családjaikkal, közeli és távoli rokonai, a volt alacskai gyülekezet, az ő szeretett gyülekezetének tagjai, itt levők és otthon maradtok, közeli és távoli rokonai után, ismerősei és tisztelői, tanítványai és nem utolsó sorban a végtisztességet tévő keresztyén gyülekezet. Istenben bízunk és tőle várjuk a vigasztalást, Nyerjétek ti is mindannyian a szomorúságotokban vigasztalást, amikor eleresztjük őt itt a földön az utolsó útra, akkor lássátok meg, az örökkévalóság szépségét, dicsőségét és a J. Kr. feltámadása nyomán a nekünk járó boldogságát. Amen.

Mindenható Isten, aki kezdedben tartod ezt a világot és bennünket, mint teremtményeidet indítottál el a földi élet útján, helyeztél bennünket családok közösségébe, illetve ajándékoztál meg bennünket családjaink tagjaival, íme itt van előtted egy szomorú szívű család, akiktől hazahívtad az édesapát, hogy megfáradt élete a hosszú földi élet után testben megpihenjen és odatérjen a sír mélyén ahhoz, aki társa volt ezen a világon 55 esztendőn keresztül s ezzel a ti bánatokat enyhüljön az Úr vigasztalása folytán. Ké-

rünk téged, világosítsd meg a te igéd szavát mindig előttünk, bízunk benned, hogy soha el ne feledkezzünk arról, hogy a földi életünk küzdelmei és a mai idők mozgalmas dolgai között úgy gondoljuk: ráérünk még a mi lelkünkkel törődni. Tanítson bennünket az elköltözöttnek az élete arra, hogy odaadás, buzgóság, hűség minden életben igen fontos. Mindannyiunkban szükséges, hogy benned bízva cselekedjünk dolgainkat és fussuk meg pályánkat. Hálát adunk tenéked Urunk az elköltözött testvérünk földi életéért, minden munkájáért, szolgálataiért, az ajkáról hangzott igehirdetésért s azért a reménységért, melyet általa gyújtottál azokban, akiknek hirdette azt. Áldd meg ezen az órán és kísérv minket vele oda a sírhoz, majd ha onnan megtérünk útainkon otthonainkba, akkor vigasztalj a te Szentlelkeddel, hogy csak itt van elmúlás, a te országodban soha sem lesz. Add, hogy bízunk benned és maradjunk a J. Kr-ban a te néped, akik boldogan várjuk a mi Urunknak, a J.Kr-nak dicsőséges megjelenését. Ámen.